

Arrest

nr. 179 595 van 16 december 2016
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEKAERT, die loco advocaat C. ALEXANDER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 september 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2°, wordt beëindigd of geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit het attest dd. 22.11.2014 opgemaakt te Brugge blijkt dat de wettelijke samenwoning dd. 04.04.2013 éézijdig beëindigd is met de Belgische onderdaan D. C. (...) (RR xxxxxxxxxx)

Op 08.04.2015 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4. Deze instructies werden op 20.04.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

-Inschrijvingsbewijs VDAB; attest betreffende stage + getuigschrift kamermeisje/ontbijtmedewerker; attest SNT betreffende opleiding Engels; arbeidsovereenkomsten bij werkgever NV Taverne Du Sablon + loonfiches voor de periode maart 2014 t.e.m. april 2014: Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer een basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

-Deelcertificaten Nederlandse les; inburgeringscontract + attest van inburgering; attest cursus maatschappelijke Oriëntatie: Aangezien het volgen van deze cursussen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

-Huurcontract, ziektekostenverzekering en inschrijving bij het ACV: Deze attesten zijn een onvoldoende bewijs van sociale en economische integratie in het Rijk. Bovendien kan dit geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene werkwilbig was. Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat zij ook in haar land van herkomst of haar land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene sedert 23.03 2014 tot heden tewerkgesteld is bij Taverne du Sablon NV.

Gelet op deze elementen kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

De uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42 quater, §4 zijn in deze niet van toepassing, immers de wettelijke samenwoning heeft nooit drie jaar plaats gevonden, waarvan 1 jaar in het Rijk. Van (gemeenschappelijke) kinderen is nergens sprake, noch een schrijnende situatie.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42quater, §1, laatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"1. Art. 42quater §1, laatste lid, Vw. stelt het volgende :

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoeksters gezins- en economische situatie in België.

Zij heeft , alvorens een beslissing te nemen, in elk geval geen grondig onderzoek verricht naar verzoeksters familiale en sociale contacten in België, c.q. de afwezigheid van welkdanige bindingen in Brazilië .

Dat er derhalve sprake is van een beoordelingsfout en schending van voormelde wetsbepaling en de motiveringsplicht

2. Artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (Gezinsherenigingsrichtlijn), dat van toepassing is op derdelands gezinsherenigers en hun familieleden, verplicht lidstaten om, ondermeer in geval van intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De Europeesrechtelijke verplichting om bij elke weigering of intrekking van een verblijfsrecht een voorafgaande evenredigheidstoets uit te oefenen, gaat verder dan de Belgische Vreemdelingenwet Verweerder diende hoedanook voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing rekening met

voormelde elementen te houden. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder dergelijke elementen in overweging heeft genomen, noch werd op enigerlei wijze gemotiveerd waarom dit volgens verweerder niet nodig was.

3. De loutere verwijzing naar de wettekst , om vervolgens te oordelen op stukken die overgemaakt zijn, zonder 1/ rekening te houden met de elementen waarover verweerder zelf beschikt (o.a. dossier bij aanvraag vestiging, waaruit blijkt dat verzoekster reeds sedert 2010 in België verblijft) ; 2/ verzoekster kans te geven uiteen te zetten onder welke omstandigheid de wettelijke samenwoning éénzijdig beëindigd werd; en 3/ rekening te houden met algemeen gekende gegevens over de toestand in Brazilië, impliceert niet dat verweerder op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier.

Dat verweerder dan ook en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

Verzoekster heeft niet op afdoende wijze haar verweer of argumenten kunnen formuleren. De loutere betekening van de wettekst met melding dat " bewijzen kunnen voorgelegd worden die (zij) nuttig acht voor (haar) dossier" , houdt niet dat voorafgaandelijk voldoende onderzoek werd verricht.

Verzoekster werd geenszins gehoord aangaande de redenen waarom zij en haar wettelijke levenspartner uit elkaar zouden zijn gegaan, en heeft niet op afdoende manier haar verweer en argumenten kunnen formuleren.

Zij heeft geen enkele schuld aan het mislopen van de relatie en is volkomen te goeder trouw.

Verweerder heeft ook geenszins rekening gehouden met de duur van het verblijf in de lidstaat (vijf jaar !).

De minister of zijn gemachtigde kan slechts tijdens de eerste vijf jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een Unie-burger, een einde stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van een Belg of Unieburger. Het feit dat verzoekster reeds vijf jaar verblijft in België (en zoals af te leiden is uit de aanvraag tot verblijfsrecht van meer dan 3 maanden anno 2013)

Het vijfjarig verblijf van verzoekster is zeker pertinent in het kader van de beoordeling ex art 42quater §1, laatste lid, Vw

Het behoorde verweerder ook rekening te houden met de toestand in Brazilië en de afwezigheid van enige familie- of sociale band met het land van herkomst.

Verzoekster verwijst naar de bijgevoegde stukken , inzonderheid in zoverre deze betrekking hebben op de toestand in de staat van herkomst van verzoekster in Brazilië (Salvador de Bahia) .

De bestreden beslissing , in zoverre zij een einde maakt aan het verblijfsrecht van een derdelands gezinsherenigers zonder alle elementen te toetsen voorzien in de wettelijke evenredigheidstoets, schendt voormeld artikel 17 Gezinsherenigingsrichtlijn, meer de motiveringsplicht van art 62 VW , en dient om die reden vernietigd te worden door de RvV (Zie bv. RvV 31 juli 2012, nr. 85.357 en RvV 29 februari 2012, nr. 76.411)"

2.2. Het artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen,

dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden omdat de wettelijke samenwoning op 4 april 2013 aangegaan op 22 november 2014 éézijdig beëindigd werd. Verder wordt gemotiveerd omtrent de argumenten conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat stelt dat *"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."* Tenslotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat haar legaal verblijf in België is verstroken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

2.3. Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet - waarvan zij de schending eveneens aanvoert - moet onderzocht worden.

Bij dit onderzoek is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet luidt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 8 april 2015 een schrijven heeft gericht aan de verzoekende partij waarin zij gevraagd werd om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor het dossier in het kader van het onderzoek over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet over te maken aan het bestuur. Dit schrijven bevatte niet enkel deze melding, maar stelde ook uitdrukkelijk: *"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong"* zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat het haar niet duidelijk was met welke elementen zou rekening gehouden worden en dat zij aldus niet haar argumenten heeft kunnen formuleren.

Verder blijkt dat verzoekende partij op 23 april 2015 de gevraagde bewijsstukken in het kader van voormeld onderzoek aan het bestuur heeft overgemaakt. Wat betreft de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld:

“Op 08.04.2015 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4. Deze instructies werden op 20.04.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

-Inschrijvingsbewijs VDAB; attest betreffende stage + getuigschrift kamermeisje/ontbijtmedewerker; attest SNT betreffende opleiding Engels; arbeidsovereenkomsten bij werkgever NV Taverne Du Sablon + loonfiches voor de periode maart 2014 t.e.m. april 2014: Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer een basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

-Deelcertificaten Nederlandse les; inburgeringscontract + attest van inburgering; attest cursus maatschappelijke Oriëntatie: Aangezien het volgen van deze cursussen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

-Huurcontract, ziektekostenverzekering en inschrijving bij het ACV: Deze attesten zijn een onvoldoende bewijs van sociale en economische integratie in het Rijk. Bovendien kan dit geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene werkwilleg was. Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat zij ook in haar land van herkomst of haar land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene sedert 23.03 2014 tot heden tewerkgesteld is bij Taverne du Sablon NV.

Gelet op deze elementen kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift blijkt uit voorgaande motivering wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen in het kader van het onderzoek conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet maar geoordeeld heeft dat deze elementen de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan. Zoals duidelijk blijkt uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij tot de vaststelling gekomen dat de relatie tussen verzoekende partij en haar partner beëindigd is en dat er geen sprake is van kinderen. Met haar bloot betoog dat geen rekening werd gehouden met haar gezinssituatie toont verzoekende partij niet aan met welk gezinsleven op het Belgische grondgebied de verwerende partij dan wel geen rekening zou gehouden hebben. Ook wat betreft de economische situatie van verzoekende partij betwist de verwerende partij niet dat verzoekende partij een job en inkomen heeft maar dat dit geen uitzonderlijke mate van integratie betreft omdat dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden en dat de jonge leeftijd en de gezondheidstoestand van verzoekende partij niet verhinderen dat zij in het herkomstland tewerkgesteld wordt. Wat betreft de overige stukken oordeelt de verwerende partij dat hieruit geen bijzondere integratie blijkt noch op sociaal noch op economisch vlak. Verzoekende partij betoogt thans wel in het verzoekschrift dat zij familiale en sociale contacten heeft in België maar op grond van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en gegevens die haar kenbaar waren op het ogenblik van de bestreden beslissing kan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij tot het in de bestreden beslissing verwoorde besluit is gekomen wat betreft de integratie van verzoekende partij. Gelet voorts op het feit dat verzoekende partij pas op tweeëntwintigjarige leeftijd het Rijk is binnengekomen en zij slechts twee jaar en vijf maanden in België heeft verbleven, kan verzoekende partij evenmin overtuigen waar zij stelt dat zij geen binding meer zou hebben met haar thuisland waar zij het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht.

Zoals voorts duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier heeft de verzoekende partij wel degelijk de kans gekregen alle elementen die zij nuttig achtte in het kader van het onderzoek naar de eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht kenbaar te maken aan de verwerende partij. Verzoekende

partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar niet de kans werd gegeven uiteen te zetten onder welke omstandigheid de wettelijke samenwoning werd beëindigd, dit temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij gevraagd werd haar gezinssituatie toe te lichten. Bovendien maakt de verzoekende partij niet duidelijk hoe het enkele feit dat zij van oordeel is dat zij geen schuld heeft aan de beëindiging van de relatie en volkomen ter goeder trouw is van invloed zouden kunnen zijn op de beoordeling door de verwerende partij.

Evenmin kan zij thans dienstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de toestand in Brazilië – daargelaten nog de vraag of in het kader van het onderzoek conform artikel 42quater, §1, laatste lid rekening moet gehouden worden met de veiligheidssituatie in het thuisland – aangezien haar ook werd gevraagd naar haar bindingen met het land van herkomst en haar integratie in het Rijk. De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekwam deze elementen voor het treffen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij kenbaar te maken. In het kader van zijn wettigheidstoezicht kan de Raad immers geen rekening houden met elementen/stukken die de verwerende partij niet kenbaar waren of konden kenbaar zijn voor het treffen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt voorts dat uit het administratief dossier zou blijken dat zij reeds sinds 2010 in België verblijft maar de Raad kan op zicht van de stukken van het administratief dossier geenszins verzoekende partij volgen als zou daaruit onomstotelijk blijken dat zij reeds sinds 2010 in België verblijft, daargelaten nog de vaststelling dat indien dergelijk verblijf al zou blijken, quod non, alleszins niet blijkt dat dit een regelmatig verblijf is - zodat haar betoog dat slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf de eerste vijf jaar van dit verblijf niet dienstig is nu enkel een regelmatig verblijf in aanmerking wordt genomen - en nog steeds geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht en haar verblijf in België en de eventuele integratie die hieruit is voortgevloeid hiertegen geenszins opweegt, dit samen met de vaststelling dat verzoekende partij een jonge leeftijd heeft en in goede gezondheid verkeert zodat ook deze zaken een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan.

2.5. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling, wanneer daarnaar gevraagd zoals in casu, de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daarenboven moet worden gesteld dat voormelde richtlijn niet van toepassing is op de gezinsleden van een burger van de Unie (cf. art. 3.3. van de richtlijn 2003/86/EG), zodat verzoekende partij, die een gezinshereniging met een Belgisch onderdaan had, hoe dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn kan verwijzen.

2.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 42quater § 4 van de vreemdelingenwet

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing roept als rechtsgrond art 42quater, § 1, 4° Vw in, waarna verder gemotiveerd wordt dat de uitzonderingsgronden van art 42quater, § 1 Vw niet van toepassing zijn.

Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

De bestreden beslissing stelt dat de wettelijke samenwoning beëindigd is.

Vervolgens wordt in fine van het overwegend gedeelte gesteld dat de uitzonderingsgronden zoals omschreven in art 42 quater, §4 Vw in deze niet van toepassing zijn , "immers de wettelijke samenwoning heeft nooit drie jaar plaats gevonden, waarvan 1 jaar in het Rijk."

Terzake stelt men vast dat de wetgeving een onderscheid maakt tussen enerzijds de ontbinding, c.q. nietigverklaring van het huwelijk , of de beëindiging van de wettelijke samenwoning , en anderzijds het geval van overlijden.

Wat betreft behoud van het verblijfsrecht van derdelands gezinsherenigers , wordt een onderscheid gemaakt ngl zich een scheiding door eerstgenoemde reden, dan wel een scheiding door laatstgenoemde reden voordoet

In geval van beëindiging van de wettelijke samenwoning door de eenzijdige beslissing van de andere partner , zoals in het geval van verzoekster, dient zij krachtens art 42 quater, §4 , 1° Vw minstens gedurende drie jaar wettig samenwonend geweest te zijn (waarvan minstens één jaar in het Rijk), terwijl in het geval van beëindiging van de wettelijke samenwoning door overlijden, de betrokkene, krachtens art 42 quater, §3 Vw , slechts één jaar wettige samenwoning in het Rijk dient te bewijzen .

Voormelde wetsbepalingen stellen dus een fundamenteel andere behandeling van het behoud van het verblijfsrecht van familieleden of gelijkgestelden in , naargelang het geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het geregistreerde partnerschap, resp. het geval van overlijden.

Nochtans is het perfect denkbaar dat de betrokken derdelands gezinshereniger evenmin schuld heeft aan de scheiding als een overlijden.

Er is derhalve geen redelijke verantwoording voor de verschillende behandeling.

Hieruit volgt dat art 42 quater, §4 , 1° Vw niet bestaanbaar is met het grondwettelijk beschermd gelijkheidsbeginsel.

Ondergeschikt verzoekt verzoekster om desbetreffend een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Deze prejudiciële vraag zou kunnen worden omschreven als volgt:

"Schendt artikel 42quater , §4 , 1° Vw van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre dit erin voorziet dat een vreemdeling aan wiens verblijfsrecht een einde kan worden gesteld wegens het overlijden van de vreemdeling, burger van de Unie, die hij begeleid of vervoegd heeft (§1, 3°), slechts één jaar de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie in het Rijk dient te bewijzen om de uitzondering op art artikel 42quater , §1 te genieten , terwijl de vreemdeling aan wiens verblijfsrecht een einde kan worden gesteld wegens de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van het geregistreerd partnerschap met een burger van de Unie die hij begeleid of vervoegd heeft, of bij beëindiging van de gezamenlijke vestiging (§1, 4°) , minstens een driejarige duur van het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, moet bewijzen, waarvan minstens één jaar in het Rijk, alvorens de uitzondering op art artikel 42quater , §1 te kunnen genieten ."

De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt , die niet berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld , rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Voormelde schending van het gelijkheidsbeginsel openbaart zich feitelijk en concreet op zeer aperte wijze in het geval , waarin een derdelands gezinshereniger , die klaarblijkelijk wèl schuld heeft aan een

scheiding, en die, wanneer de echtscheiding nog niet uitgesproken is, en zijn/haar partner overlijdt voor de uitspraak, het voordeel van de gunstige behandeling van art 42 quater, §3 Vw wel degelijk zal genieten. Sinds het arrest van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.36.8) kan de DVZ alleen nog een einde maken aan het verblijfsrecht van de echtgenoot of gelijkgestelde partner van een Belg of Unieburger, wanneer hetzij de echtscheiding uitgesproken is, dan wel wanneer het gelijkgesteld partnerschap formeel beëindigd werd. De omstandigheid dat het koppel feitelijk uit elkaar is, volstaat immers niet volstaan om het verblijfsrecht te beëindigen.

De derdelands gezinshereniger, die daarentegen de scheiding opgedrongen wordt door de andere partner, zal het voordeel van de gunstige behandeling van art 42 quater, §3 Vw niet genieten.

Aldus leidt de gelaakte ongrondwettige discriminatie niet enkel tot een ongeoorloofd onderscheid tussen derdelands gezinsherenigers, met betrekking tot het behoud van hun verblijfsrecht, naargelang het geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het geregistreerde partnerschap, resp. het geval van overlijden.

De verschillende behandeling geeft ook aanleiding tot gevolgen, die rechtens totaal niet te verantwoorden zijn, en waarbij het behouden van het verblijfsrecht afhangt, niet van een relevant criterium (zoals de verantwoordelijkheid van de derdelander voor de scheiding), maar van een willekeurig criterium dat volstrekt vreemd is van de wil van de derdelander (zoals het al dan niet overlijden van zijn partner).

Verzoekster meent derhalve dat er geen redelijke verantwoording bestaat waarom zij evenmin de uitzondering van art 42 quater, §3 Vw zou mogen genieten.

Op het verzoek een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient te worden ingegaan vermits het antwoord op de vraag of de afwezigheid van deze uitzondering een ongeoorloofde discriminatie vormt, onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

2.9. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekende partij maakt evenwel een vergelijking tussen de situatie waarin de wettelijke samenwoner beëindigd wordt ingevolge de beslissing van één van de partners hetgeen inhoudt dat minstens één van de partners geen relatie meer wil, terwijl de situatie waarin één van de partners overlijdt niet de keuze noch de beslissing inhoudt om de relatie stop te zetten maar wel dat buiten de wil om van de betrokken partijen een einde komt aan de relatie. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het zou gaan om een gelijkaardige situatie. Het loutere feit immers dat de derdelander-gezinshereniger evenmin schuld zou kunnen hebben aan de beëindiging van de relatie maakt niet dat er in het geval van de beëindiging van de relatie door de andere partner geen sprake meer zou zijn van een intentioneel element om de relatie te beëindigen, daar waar dit anders is in geval van overlijden.

Waar de verzoekende partij de Raad vraagt een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof wijst de Raad daarenboven nog op artikel 26 van de Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989. Daarin wordt gesteld dat een rechtscollege niet gehouden is om de prejudiciële vraag te stellen wanneer de te vellen beslissing nog vatbaar is voor, al naar gelang het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Het door deze Raad gevelde arrest is nog vatbaar voor een cassatieberoep bij de Raad van State.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 42 quater, §4, 4° en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Hiervoor is reeds aangegeven dat enkel de uitzonderingsgronden zoals omschreven in art 42 quater, §4, 1° Vw in overweging worden genomen, m.n. waar overwogen wordt, “immers de wettelijke samenwoner heeft nooit drie jaar plaats gevonden, waarvan 1 jaar in het Rijk.”

Artikel 6.4 Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn) stelt :

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen

beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.

Art 42quater § 4, 4° Vw stelt :

(...)

;4°of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Er is geen betwisting dat verzoekster aantoonde werknemer te zijn in België, en dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.

Zelfs in de mate waarin niet voldaan zou zijn aan de uitzonderingsgronden van art 42quater § 4, 1° Vw behoorde het verwerende partij, gelet op de concrete omstandigheden van lange duur van het verblijf in België, goede integratie, het hebben van werk, c.q van een inkomen in België, en de toestand in het land van herkomst, waarmee bovendien geen enkele band meer is, om te motiveren waarom verzoekster niet in aanmerking zou komen rekening te houden met bedoelde humanitaire redenen.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening is gehouden met het bepaalde van art 42quater § 4, 4° Vw

Er kan bij analogie verwezen worden naar voormelde overwegingen mbt het eerste middel, wat betreft de schending van de zorgvuldigheidsplicht”

2.12. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel inzake de opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.13. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.15. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, merkt de Raad op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de Terugkeerrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet en stelt vast dat de verzoekende partij niet in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, laat staan aangetoond, dat de bepaling waarop zij zich beroept, daarbij niet omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich hoe dan ook niet dienstig op voormeld artikel 6.4 beroepen.

2.16. Artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...)"

Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de wettelijke samenwoning van verzoekende partij minder dan drie jaar geduurd, nu deze wettelijke samenwoning een aanvang nam op 4 april 2013 en beëindigd werd op 22 november 2014, hetgeen inhoudt dat de wettelijke samenwoning maar één jaar en zeven maanden heeft geduurd. Het betoog van verzoekende partij dat zij aangetoond heeft werknemer te zijn en te beschikken over een ziektekostenverzekering is aldus niet dienstig om aanspraak te kunnen maken op de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 1° nu het gaat om cumulatieve voorwaarden. Evenmin heeft verzoekende partij aangetoond dat zij onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° valt, nu zij geen bewijs heeft voorgelegd dat zij in een bijzondere schrijnende situatie zit. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd hieromtrent, met name waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“De uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42 quater, §4 zijn in deze niet van toepassing, immers de wettelijke samenwoning heeft nooit drie jaar plaats gevonden, waarvan 1 jaar in het Rijk. Van (gemeenschappelijke) kinderen is nergens sprake, noch een schrijnende situatie.”*

De Raad benadrukt daarnaast nogmaals dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf in België, de integratie, het hebben van werk en de banden met het land van herkomst nu de verwerende partij de stukken die de verzoekende partij in dat kader naar voren heeft gebracht aan een onderzoek heeft onderworpen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan. De Raad verwijst voor zover als nodig naar zijn bespreking onder punt 2.4..

2.17. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER